

маненитѣ колелета оставаше да бучи въ ушитѣ имъ. Умнитѣ очи на кученцето следѣха безъ страхъ желѣзното чудовище, и чакъ следъ разпиляване на последнитѣ остатъци отъ дима на паровоза то тръгваше къмъ кжщичката, гдето го очакваше почивка.

Настанаха тежки и размирни години. Опасни хора скитаха изъ околността, и жителитѣ отъ близкитѣ села почнаха рано да се прибиратъ и да залостватъ здраво вратитѣ си. Говорѣше се, че нѣкжде далечъ въ страната се водѣла братоубийствена война, а пжтници отдалечъ разправяха, че настаналъ гладъ и моръ. Селянитѣ почнаха да криятъ хранитѣ си, а добитъкътъ откарваха въ горитѣ. Все по-често се разказваше за непознати хора, които ходили отъ село на село да говорятъ на народа нечувани досега нѣща. Като че ли тежки облаци се бѣха надвесили надъ цѣлата страна и всѣки гледаше да се скрие отъ приближаващата опасностъ.

Само стариятъ кантонеръ бѣ спокоенъ, и всѣка вечеръ посрѣщаше и изпращаше съ кученцето си вечерния влакъ, като че ли нищо не ставаше около него. Единъ следобѣдъ, когато кантонерътъ почиваше подъ стрѣхата на кжщичката си, рунтавето кученце изприпка къмъ него и съ особенъ лай почна да подскача. Кантонерътъ помисли, че то иска да си играе и протегна ржка да го погали. Кученцето продължаваше обаче да скача и лаятъ му ставаше все по-силенъ. Най-после то захапа единия крачулъ на панталонитѣ му и почна да го тегли отъ мѣстото му. Кантонерътъ стана и се вгледа дълбоко въ очитѣ на малкото животно. Въ тѣхъ прочете той молба и нѣкакво голѣмо желание. Най-после той тръгна съ него. То бѣгаше напредъ и постоянно